

ת"פ 27147/12/17 - מדינת ישראל נגד א ו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 27147-12-17 מדינת ישראל נ' ו (עציר)
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל עו"ד מור מלכה

המאשימה

נגד

א ו (עציר) באמצעות ב"כ עו"ד דמיטרי
ברנשטיין

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: החוק); תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק; היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

2. על פי החלק הכללי של כתב האישום התגוררו הנאשם וגב' א' ו (שלהלן תכונה: המתלוננת) - אשתו מזה 42 שנים - עם אחד משלושת ילדיהם, ד' ו (להלן: הבן או ד') בדירה בעיר ---.

על פי הנתען, בתאריך 11.12.17 בסביבות השעה 17:13 הגיע הנאשם לדירה כשהוא תחת השפעת אלכוהול ודרש מהמתלוננת לשוחח אתו. משסירבה המתלוננת לבקשתו סטר לה הנאשם, הלך בעקבותיה למטבח, שם תפס בידיה, ניער אותה וגרם לשריטות מדממות בכף ידה השמאלית, תוך שאיים שיהרוג אותה.

בעקבות מעשי הנאשם התקשרה המתלוננת לבנה וביקשה ממנו שיגיע ובמקביל התקשרה למשטרה באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותה. בשלב זה לקח הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד וניתק את השיחה.

זמן מה לאחר מכן הגיע ד' לדירה, ביקש מהנאשם לאסוף את חפציו ולעזוב את הדירה ובתגובה תקף הנאשם את ד' באגרופיו.

בהמשך, משביקשו שוטרים שהגיעו לדירה לעכב את הנאשם, הוא החל להשתולל וניסה לדחוף את השוטר.

3. בתשובה לאישום כפר הנאשם בביצוע כל התנהגות אלימה מצדו, הן כלפי גרושתו והן כלפי בנו. עוד טען שהוא זה שהותקף על ידי בנו ואף נגרר על ידו אל מחוץ לדירה. כתמיכה לכך שהוכה על ידי בנו, הפנה הנאשם לחבלות שנגרמו לו.

נוסף על כך הכחיש הנאשם שהפריע לשוטר במילוי תפקידו.

4. כפי שעולה מעובדות כתב האישום, האירוע מחולק לשלושה חלקים, כאשר בכל אחד מהם היו נוכחים חלק מהעדים.

הנאשם בחר שלא להעיד בחקירה ראשית ולבקשת בא כוחו הוגשו חקירותיו במשטרה ששמשו כ"עדות ראשית". משכך, נחקר הנאשם בחקירה נגדית בלבד. ואולם, כבר לאחר מספר שאלות שנשאל, התכחש הנאשם לדברים שאמר בחקירתו במשטרה (עמ' 31-30). כך למשל הכחיש שקלל את המתלוננת, למרות שבעדותו במשטרה אישר זאת. הנאשם הסביר זאת בכך שדברים שאמר במשטרה כלל לא נרשמו על ידי החוקר. בהמשך הוסיף נימוק נוסף: "אני לא מבין עברית, אני לא יודע מה כתוב שם" (עמ' 31 ש' 20), באופן שמעלה סימן שאלה האם אכן הודעותיו יכולות להוות עדות ראשית.

לאחר ששמעתי את דברי הנאשם, כאמור במסגרת החקירה הנגדית, התרשמתי שעדותו הייתה מבולבלת, לא עקבית ומלאת סתירות, בין אם סתירות פנימיות ובין סתירות עם הודעותיו במשטרה, אותן אישר קודם לכן וביקש להחשיבן כ"עדות ראשית". כך למשל, אמר הנאשם במשטרה שכלל לא רצה לדבר עם המתלוננת ת/8 ש' 31 בעוד שבבית המשפט אמר שוב ושוב שרדף אחריה בכל הדירה על מנת לדבר אתה בעוד היא מתחמקת ממנו. כמו כן שלל הנאשם שהיה עם המתלוננת במטבח או בחדר האמבטיה, בעוד שבבית המשפט אישר זאת.

לעתים הייתה עדות הנאשם תמוהה. כך למשל תשובת הנאשם לשאלה מדוע אשתו התקשרה למשטרה אם לטענתו לא עשה לה דבר, הייתה שמאז אירוע משנת 1995, במהלכו בנו חתך את האצבע ואשתו התלוננה במשטרה על כך שהנאשם גרם לכך, היא לא מפסיקה לשקר והוא רצה לברר אתה מדוע היא משקרת לו כל הזמן (עמ' 35-34).

פעמים אחרות מסר הנאשם תשובות שאינן סבירות ואינן מתיישבות עם השכל הישר. לשם הדוגמא, הנאשם טען שכאשר הגיע לדירה הלך אחרי המתלוננת מחדר לחדר ושאל אותה מדוע היא משקרת לו וצעק עליה במרפסת כדי שכל השכנים ישמעו. רצונו של הנאשם לקבל מהמתלוננת תשובה היה כה עז, עד כי פרץ את דלת חדר האמבטיה לאחר שהמתלוננת הסתגרה בו. בשלב זה, לדבריו, הלך לישון רק בשל העובדה שלא קיבל מהמתלוננת תשובה לשאלתו מדוע היא לא מפסיקה לשקר לו. ובמילותיו שלו: "כמה אפשר לחכות לתשובה לשאלה" (עמ' 35 ש' 16 וכן ש' 10).

נוסף על כך מסר הנאשם תשובות המגמדות את חלקו באירוע (למשל - כמות האלכוהול ששתה והעובדה שלדבריו היה "קצת שיכור" (עמ' 31 ש' 10)), או תשובות מיתממות (הנאשם לא ידע להסביר מדוע לפתע פתאום הוציא לו ד' את החפצים מהדירה והציע שזו דרכו של ד' להביע מחאה או שד' פשוט לא היה צריך את החפצים (עמ' 36)).

לאור האמור, ובשים לב לעובדה שהנאשם היה שיכור לאורך האירוע ברמה כזו או אחרת, והספק המובנה האם היה

ביכולתו לזכור פרטים מהאירוע, מצאתי שלא ניתן להתבסס על דבריו ויש לקחתם בערבון מוגבל בלבד, אם בכלל.

5. החלק הראשון של האירוע הוא כאמור תקיפת המתלוננת.

לאחר ששמעתי את עדותה של המתלוננת, התרשמתי שהיא סיפרה על הדברים כהוויתם, מבלי להפריז או להגזים. המתלוננת הבהירה מספר פעמים במהלך העדות שאין רצונה לפגוע בנאשם והוסיפה שכואב לה לראותו נתון במעצר. אמירה זו לא נאמרה מן השפה אל החוץ, שכן לאורך חלקים רבים מעדותה ניכר על פניה הכאב הנובע מהמעמד בו היא צריכה להעיד נגד הנאשם. בתוך כך ציינה המתלוננת שרק כאשר הנאשם שותה אז הוא "לא נורמאלי", כהגדרתה.

דוגמא בולטת לגישתה האמפטיית של המתלוננת כלפי הנאשם ניתן למצוא למשל בדברים שאמרה בסוף החקירה הראשית (עמ' 15 ש' 13-15):

"אף אחד לא התכוון להעיף אותו מהדירה. רצו (צ"ל רצינו - ע.מ.) שהוא יגור אבל יגור באופן נורמלי שהוא לא ישתה ולא יריב. הלוואי שכל הילדים יתייחסו לאביהם כמו שדימה מתייחס אליו. שהוא לא שותה הוא אדם נורמלי וכאשר הוא משתכר נדמה לי שהוא לא מבין מה הוא עושה."

דברים ברוח דומה אמרה מיוזמתה גם בסוף החקירה הנגדית (עמ' 18 ש' 25-29):

"כשהיום אני מסתכלת על א' אני מאוד מרחמת עליו. לא רציתי לגרום לו שום דבר רע. פשוט אני רוצה, אם הוא לא היה שותה ואם למשל הוא היה שותה והולך אחר כך לישון אף אחד לא היה נוגע בו אבל נכון להיום זה מסוכן מפני שהוא החליט שהוא חולה בגללי ושהוא עוד מעט ימות."

נוסף על כך התרשמתי שמתלוננת ניסתה בכל מאודה לדייק בפרטים שמסרה, עובדה המחזקת עד מאוד את אמינותה ואת חוסר רצונה להרע לנאשם או להפלילו בדבר שלא עשה. מעת לעת אמרה המתלוננת שיתכן שהיא מתבלבלת בסדר האירועים (ראו למשל דבריה בעמ' 14, בפרט בש' 26: "אני לא הייתי במצב כזה שעכשיו אני אזכור את הכול מה שהיה אז"). ואולם, מאחר שהנאשם אישר שהאירוע התרחש במספר מקומות בדירה, אין לכך כל משמעות, מה גם שבסופו של יום, ניכר היה שהמתלוננת חזרה מספר פעמים על אותם תיאורים ובאותו סדר התרחשות, עובדה שתורמת להתרשמות הכללית לפיה הגרסה שמסרה באמת יסודה.

מהתשובות שסיפקה המתלוננת בכל הנוגע לשריטות שנגרמו לה, כפי שנראה להלן, ניתן ללמוד גם על הקפדתה לדייק בעובדות.

דוגמא נוספת לשאיפתה של המתלוננת לדייק בפרטים באה לידי ביטוי בכך ש"תיקנה" מעת לעת את שאלות הסנגור, למשל בנוגע לסדר התרחשות הדברים בתוך הדירה במועד שקדם להגעת בנה (ראו למשל עמ' 16 ש' 28-32).

6. אשר לאירוע עצמו, ציינה המתלוננת שהאירוע החל יום קודם, כאשר הנאשם חזר לדירה כשהוא שיכור, אמר לה "מה הוא חושב עליה" והלך לישון, כאשר בדרך יתכן שאף הכה אותה: "...לא זוכרת מתי נתן לי מכה, מתי לא נתן לי מכה..." (עמ' 13 ש' 17). אירוע זה לא מצא את מקומו בכתב האישום.

את ההתרחשות המתוארת בכתב האישום תיארה המתלוננת באופן הבא:

"ש. מה היה ביום האירוע בבוקר.

ת. ביום האירוע הוא הלך, חזר עוד פעם שיכור ואז התחיל קונצרט.

ש. מה היה.

ת. הוא התחיל לקלל, אני אמרתי לו אתה קיבלת את הכסף, כל עוד אתה לא עושה את כל הכסף לשתייה אז תסגור את הדירה. אנחנו לא רצינו לגור איתך, גם אני וגם דימה. אנחנו סיכמנו שאתה תגור אתנו ולא תשתה. אני הלכתי למרפסת והוא התחיל לצעוק במרפסת, הוא צעק שאני זונה. אני לא זוכרת את הסדר האירועים. הוא נתן לי מכה בפנים או בתוך החדר, לא עם אגרוף אלא עם היד. לא עם האגרוף אלא עם היד (הדגימה מכה עם יד פתוחה). אני הלכתי למטבח והוא הלך אחרי דחף אותי על השיש ואני הדפתי אותו והיה קשה לנשום. ואני השתחררתי ממנו ורצתי לתוך האמבטיה וסגרתי את הדלת. אז הוא דפק בדלת ושבר אותה."

הנאשם אישר בעדותו שהלך אחרי המתלוננת ברחבי הדירה. עוד אישר שהמתלוננת נכנסה בשלב מסוים לאמבטיה ונעלה את עצמה. העובדה שהמתלוננת נאלצה לנעול עצמה בחדר האמבטיה מתיישבת עם גרסתה לפיה חששה מהנאשם וכי לא רצתה לחוות את נחת זרועו פעם נוספת.

אשר לחבלות שנגרמו לה, אמרה המתלוננת ש"היו הרבה שריטות", תוך שהצביעה על יד שמאל (עמ' 14 ש' 16). בהמשך, בחקירה הנגדית עת התבקשה להתייחס לשריטות שנגרמו לה בידה, הבהירה שהשריטות נגרמו לה כתוצאה ממעשי הנאשם, אולם לא זכרה את השלב המדויק באירוע בו נפגעה: "אני חושבת שזה ככל הנראה במטבח. הוא תפס אותי שם עם הידיים, אני לא זוכרת" (עמ' 18 ש' 11). בהמשך שללה את טענת ב"כ הנאשם שהשריטה נגרמה לה "יום יומיים קודם" ונימקה זאת בכך שהשריטות דיממו. בתוך כך לא שללה את האפשרות שיתכן שהשריטות נגרמו לה כאשר ניסתה להשתחרר מהנאשם.

כתמיכה לדבריה המתלוננת הוגש **ת/2**, שהינו תמונת גב ידה השמאלית, עליה נראות שריטות. נוסף על כך סיפר השוטר שושה שמיד עם הגעתו לדירה הראתה לו המתלוננת את הפגיעה בידה והוא מיהר לצלם זאת בטבלט שלו (**ת/5**).

הנאשם הודה שפרץ את דלת האמבטיה והסביר זאת בכך שרצה "לראות את הפנים שלה ולשמוע תשובה שלה על השאלה למה את משקרת לי" (עמ' 34 ש' 3). את השריטות שנגרמו למתלוננת הסביר שהן תוצאת מהמאבק על פתיחת הדלת (עמ' 33 ש' 1-2 ובהמשך עמ' 33 ש' 24 - עמ' 34 ש' 3).

בחקירתו הנגדית אף הודה הנאשם שיתכן שדחף את המתלוננת במטבח, תוך שהדגים דחיפה הצידה עם הגוף (עמ' 39).

מהאמור עולה שאכן נגרמו למתלוננת שריטות, וכן שהשריטות נגרמו לה כתוצאה ממעשי הנאשם, בין אם כתוצאה מאחיזתו של הנאשם בידה, בין אם כתוצאה מניסיונה להשתחרר מאחיזתו, בין אם הן נגרמו כתוצאה מכך שהנאשם פרץ את דלת האמבטיה והדלת פגעה בידה, ובין אם במהלך ניסיונה לשמור על הדלת סגורה שעה שהנאשם ניסה לדחוף אותה. עוד הוכח שהנאשם סטר למתלוננת.

עם זאת, בשונה מהמתואר בכתב האישום, לא תיארה המתלוננת שקיבלה מהנאשם מכת אגרוף לאחר שהוא פרץ את דלת חדר האמבטיה. משכך, אני קובע שפרט אישום זה לא הוכח. מאחר שהמתלוננת העידה שהיא לא זכרה במדויק היכן קיבלה את המכות מהנאשם, ואף רמזה לכך שאין מדובר בפעם הראשונה שהיא מקבלת ממנו מכות, אינני סבור שיש לראות בעובדה שהיא לא הזכירה בעדותה את מכת האגרוף כפגם באמינותה שיש בו כדי להשפיע על יתר הפרטים שמסרה.

7. בסיכומיו טען ב"כ הנאשם שהנאשם הודה בשבירת הדלת. עם זאת, מאחר שגרסת הנאשם לא הייתה עקבית גם בנקודה זו, אתייחס להלן לפרט אישום זה, גם אם בקצירת האומר.

אירוע שבירת הדלת מתואר, כאמור, על ידי המתלוננת. נוסף על כך הוגש **ת/6** שהינו צילום דלת האמבטיה שהנאשם שבר, בו ניתן לראות שפתח כניסת הבריוח מכופף, ולמעשה קרוע כלפי חוץ, באופן שאינו מאפשר את נעילת הדלת. התמונה מתיישבת עם דברי המתלוננת לפיהם הנאשם הצליח לפרוץ את דלת חדר האמבטיה. טענת הנאשם לפיה הדלת הייתה שבורה טרם האירוע, אינה סבירה בעיניי והיא מנוגדת לגרסת המתלוננת והבן שהכחישו זאת מכל וכל. משנשאלה המתלוננת האם יתכן שהדלת הייתה שבורה קודם לכן, ענתה: "(אז) איך אני נעלתי את דלת?". משנשאלה אם נעלה את הדלת עם מפתח השיבה: "לא. אפשר לסגור את הדלת עם בריח, לא עם מנעול" (עמ' 17 ש' 4). נוסף על כך, דברי המתלוננת לפיהם מיד עם הגעת השוטר לדירה היא הפנתה אותו לדלת השבורה וראתה שהוא צילם אותה, מתיישבים עם דברי השוטר שושה, שהעיד על כך שמיד עם הגעתו לדירה הראתה לו המתלוננת את הנזק שנגרם לדלת (עמ' 25 ש' 23).

על כל אלו יש להוסיף את העובדה שהמתלוננת הייתה נתונה במהלך האירוע בסערת רגשות (ראו דברי ד' שאמר שעם הגעתו לדירה הוא הבחין בכך שאמו "הייתה בפניקה ובכתה" (עמ' 20 ש' 24)).

לפיכך הסבירות לכך שהמתלוננת בדתה מלבה את הטענה לפיה הנאשם שבר את הדלת בעוד שהדלת הייתה שבורה עוד קודם לכן, הינה נמוכה ביותר. נוסף על כך הטענה מוכחשת אף על ידי ד' (עמ' 20 ש' 31), ולא מצאתי כל סיבה לפקפק בגרסתם בנקודה זו.

לאחר שהצליח לפרוץ את דלת חדר האמבטיה, נטען שהנאשם ניתק את שיחת הטלפון של המתלוננת עם המשטרה. בעדותה בפני לא אמרה על כך המתלוננת דבר. עם זאת הדבר עולה **מת/3** ו**ת/4**.

8. משמצאתי ליתן אמון מלא בגרסת המתלוננת, וכאשר גרסתה נתמכת בראיות נוספות, אני קובע שהנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה לחבלה בידה וכן שבר את הדלת כמתואר בכתב האישום, למעט מכת האגרוף שנטען שנתן

למתלוננת בחדר האמבטיה.

9. החלק השני של האירוע עניינו תקיפת הבן ד' שהחל, מטבע הדברים, לאחר הגעתו של ד' לדירה.

טרם אפנה לנתח את הגרסאות השונות הנוגעות לחלק זה של האירוע, אתייחס תחילה לטענת הנאשם לפיה הוא היה רשאי להתנגד לפינוי מהדירה, ובכלל זה להשתמש בכוח, לאור העובדה שמדובר גם בדירה שלו.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ואת הגרסאות השונות, מצאתי שיש לדחות את הטענה.

הדירה בה התגוררו הנאשם, המתלוננת וד' הינה דירה שכורה שאין חולק על כך שדמי השכירות עבורה שולמו על ידי ד' (ראו דברי המתלוננת בעמ' 13; דברי ד' עמ' 19-20 ודברי הנאשם בעמ' 30).

עוד עולה מדברי השלושה שבתחילה רק ד' והמתלוננת התגוררו בדירה, אולם לאחר תקופה מסוימת בה התברר להם שאין לנאשם היכן לגור, הם אפשרו לו להתגורר עמם (עמ' 20 ש' 2-3; עמ' 30). ואולם, לאור ניסיון העבר, הציבו השניים תנאי לנאשם, לפיו הוא יוכל להתגורר עמם, אם יתחייב שלא להשתכר או להגיע שיכור הביתה (עמ' 14 ש' 30). הנאשם הכחיש קיומו של תנאי זה.

המתלוננת אישרה את דברי ב"כ הנאשם לפיהם הנאשם שילם חלק מהחשבונות בתקופה בה התגורר בדירה, ועזר בכסף, "גם אם לא תמיד" (ראו דבריה בעמ' 15 ש' 25-26), ובהמשך, אף הוסיפה מיוזמתה ובצורה ספונטנית במהלך החקירה הנגדית:

"...אני רוצה להוסיף שני מילים (כך במקור - ע.מ) לגבי זה שהוא שילם עבור דירה. להיפך אם א' לא היה שותף הוא היה תמיד נותן את הכסף לא באופן חלקי אלא באופן מלא, הייתי מעוניינת שהוא יישאר בדירה. תמיד הוא נותן את כל הכסף מה שהיה באפשרותו ושהוא אדם פייסני הוא אדם טוב ונורמלי. ולא הייתה לי מטרה להוציא אותו מהבית. פשוט שהוא שותף אז זה קשה."

דברי המתלוננת נתמכים בחלקם בדברי ד' : "הוא עזר פה ושם מידי פעם. לא באופן קבוע" (עמ' 21 ש' 16).

מהאמור ניתן לקבוע שהנאשם אכן השתתף מעת לעת בתשלומים שונים עבור הדירה או בהוצאות אחזקתה. עם זאת, לא הוכח שהשתתפות הנאשם הייתה סדירה. לפיכך ניתן לקבוע שהעוגן לתשלומים השונים היו ד' והמתלוננת. ד', בתור שוכר הדירה, הוא זה שאפשר להוריו להתגורר בדירה ומכאן שיכול היה להציב תנאים לנאשם להישארותו בדירה, כמו למשל התנאי שלא ישתכר או שלא יגיע לדירה כשהוא שיכור.

עוד אציין שמהעדויות לא עלה שד' דרש מהנאשם דמי שכירות כתנאי להישארותו בדירה, אלא כל שביקש הוא שלא יהיה שיכור במהלך שהייה בדירה.

משלא עמד הנאשם ב"הסכם" הלא כתוב בינו לבין המתלוננת ובנו, הסכם שדבר קיומו מוכחש על ידו, הוא נדרש על

ידם לפנות את הדירה הן ביום שקדם לאירוע ופעם נוספת ביום האירוע, כמתואר בכתב האישום.

לאור האמור, הגעתי לכלל מסקנה שלנאשם לא הייתה כל סמכות להשתמש בכוח כלפי ד' בנסיבות האירוע והיה עליו להתפנות מהדירה ברגע שהתבקש לעשות כן.

מכל מקום, וכפי שנראה להלן, הכוח שהפעיל ד' כלפי הנאשם בא בתגובה לאליומות שהופנתה תחילה מצד הנאשם כלפי ד'.

10. את האופן בו הותקף על ידי הנאשם תיאר ד' כך:

ת. הגעתי אחרי שאמא שלי התקשרה אלי. הגעתי הביתה כבר אחרי שהוא פרץ את הדלת, והיה בחדר שלו. הבנתי שהוא שיכור, נכנסתי לחדר, התחלתי לשאול אותו מה קרה והוא פשוט קילל ולא הגיב לשום דבר ששאלתי. אמרתי לו שהוא יותר לא גר פה ואני מבחינתי לוקח את הדברים שלו ומוציא אותם החוצה.

ש. ומה קרה אז

ת. התחלתי להרים את החפצים שלו...וברגע שהוא ראה שאני מרים הוא קילל וניסה לתפוס אותי.

ש. אתה יכול לפרט מה בדיוק הוא עשה לך.

ת. כן. הוא נתן לי אגרוף אחד ואז שהנחתי את הדברים הוא המשיך לתת אגרופים.

ש. הוא פגע בך.

ת. כן.

ש. אתה זוכר איפה הוא נתן לך אגרופים.

ת. עדין יש לי סימן בצד ימין של הבטן. עד היום יש לי סימן."

(עמ' 20 ש' 10-17. וראו גם עמ' 21 ש' 8).

עדות של ד', כמו עדותה של המתלוננת, הייתה עניינית והיא הותירה עלי רושם חיובי. למרות כעסו על אביו, ניכר היה גם על ד' שהסיטואציה בה הוא צריך להעיד נגדו אינה נוחה לו. הדרך בה העיד על האירוע הותירה בה את הרושם שד' ניסה להיצמד לעובדות כפי שזכר.

מעבר לאמון שמצאתי ליתן בעדותו של ד', הרי שעדותו נתמכה גם בעדות המתלוננת שאמרה שברגע שד' הגיע לדירה, הוא ביקש מהנאשם לעזוב את הדירה תוך שהזכיר לו שהשניים סיכמו אתו שהוא לא שותה. מיד לאחר מכן ד' הוציא את חפציו של הנאשם מהדירה ובשלב זה הנאשם החל לדחוף אותו ולתקוף אותו. בתגובה ד' תפס את הנאשם לבל יכה אותו (עמ' 14 - 15).

כזכור, הייתה זו הפעם השנייה בתוך יממה בה הופיע הנאשם בדירה כשהוא שתוי, עובדה שמבחינתם של המתלוננת ושל ד' הייתה בבחינת חציית קו אדום. המתלוננת העידה על כך שכבר בעקבות הפעם הראשונה בה הגיע הנאשם הביתה כשהוא שיכור, יום לפני האירוע, ביקשה ממנו למצוא לעצמו בית אחר, זאת שעה שידעה שלאחרונה קיבל משכורת

ומכאן שיש לו כסף באמצעותו יוכל להסתדר ולמצוא לעצמו מקום מגורים אחר. חרף דרישה זו, חזר כאמור הנאשם לדירה.

במהלך החקירה הנגדית הוסיפה המתלוננת שהנאשם "לא רק החזיק (את ד') הוא פשוט רצה ללכת אתו מכות" (עמ' 17 ש' 20), גרסה המחזקת את גרסתו של ד' . עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שבעדותה תיארה שהנאשם ניסה לתקוף את ד' ולא תקף בפועל:

ש. למשטרה אמרת וגם אני אומר את מה שהיה, שא' לא תקף את הבן אלא אמר שהוא רצה לתקוף.

ת. אם הוא לא היה מחזיק את הידיים שלו אז הוא היה מרביץ לו.

ש. בפועל הוא לא הספיק. כי דימה החזיק אותו.

ת. אני לא זוכרת מה היה. לא. לא אני לא זוכרת.

ש. את לא זוכרת שהוא תקף אותו.

ת. הוא (דימה) ניסה לתקוף אבל הוא לא נתן לו, הוא החזיק אותו. לי אין כוח להחזיק אותו.

הסבר אפשרי לפער הגרסאות ניתן למצוא בדבריו של ד' מהם עולה שאת מכת האגרוף מהנאשם, הוא קיבל סמוך לתחילת האירוע, בשלב בו אמו לא עמדה לידו ולא ראתה את המכה (עמ' 23 ש' 10: "היא לא שמה לב איך זה התחיל, כי יכול להיות שהיא לא ראתה שהוא היה בתוך החדר"). הסבר זה של ד' מקובל עלי ומכל מקום אינני סבור שיש בפער זה כדי להעיב את תיאורי העדים או על מידת מהימנותם.

לדברי ד' , הוא לא הראה לשוטרים את הצלקת שכן מיד בסמוך לאירוע כל שניתן היה לראות הייתה שריטה, ואילו הצלקת הופיעה רק בהמשך (עמ' 23 ש' 31). אדגיש שעצם העובדה שד' נחבל אינה רלוונטית לכתב האישום, לאור העובדה שלא מיוחסת לנאשם בכתב האישום עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בקשר לד' .

11. שוטרת שח"מ דניאל בלנדור ראתה את ד' גורר את הנאשם מהרגליים אל מחוץ לדירה ואף ציינה שהיא בקשה אותו להפסיק (עמ' 9 ש' 3).

חרף גרסתה זו לא נתבקשה השוטרת לתאר בחקירתה הנגדית את הדרך בה, על פי התיאור שמסרה, גרר ד' את הנאשם. בתוך כך, לא נשאלה האם הנאשם נגרר, לטענתה, כשהוא שכוב על בטנו, עובדה שיכולה להתיישב עם החבלות הקלות שנראו על הפנים שלו (ת/2), או שמא היה שכוב על גבו.

במאמר מוסגר אציין שהשוטרת העידה על כך שלא הבחינה בחבלות כלשהן על הנאשם ולכן לא ציינה זאת בדוח שערכה (עמ' 10 ש' 27-31).

בעדותה אישרה המתלוננת שהיא ראתה את ההתרחשות בין ד' לבין הנאשם, אולם היא שללה מכל וכל שבנה תקף את הנאשם: "ד' לא תקף אף אחד בחיים" (עמ' 15 ש' 11).

בנקודה זו אציין שאינני מוצא כל סתירה בין דברי השוטרת לדברי המתלוננת שכן יתכן שהמתלוננת לא פירשה את

הגרירה של הנאשם אל מחוץ לבית כ"תקיפה", להבדיל מהנפת הידיים של הנאשם כלפי ד'.

12. כיצד, אם כן, נפגע הנאשם בפניו והאם יש לכך חשיבות להכרעה בענייננו?

ד' שולל את האפשרות שמעשיו גרמו לפגיעות בפניו של הנאשם (עמ' 22-24). ד' סיפר שהוא גרר את הנאשם במשיכה בעזרת ידיו כשגבו של הנאשם מופנה כלפיו ולא ראה שום דרך בה יכול היה הנאשם להיפגע כתוצאה ממעשיו. חיזוק לגרסתו זו ניתן למצוא בדברי השוטרת דניאל שמסרה שברגע שהגיעה למקום לא הבחינה שיש לנאשם חבלות כלשהן.

ד' מסר שברגע שהשוטרים הגיעו למקום הם ביקשו ממנו להסתגר בבית, כך שלא יכול היה לראות את הנאשם בשלב זה. עם זאת, לאור הצעקות והקולות ששמע הסיק שהשוטרים מתקשים לעצור אותו ומשתמשים נגדו בכוח: "שבן אדם מתנגד לזה אז הוא יכול להיפצע וכנראה שהם כן השתמשו בכוח" (עמ' 23 ש' 5), ובהמשך: "העיכוב שלו על ידי השוטרים היה אלים בברור, היו רעשים, אני לא נגעתי בו..." (עמ' 24 ש' 7-8).

גם השוטר שושה אישר שהוא התקשה לעצור את הנאשם בעקבות כך שסירב לעיכוב:

"הוא התחיל להתלהם ולהוציא את הארנק שהיה לו בכיס, את הכסף, רצה לספור אותו והתחיל למלמל איזה מלים ברוסית. הוא התחיל לקום, להתלהם, הבן ניסה להיכנס חזרה לתוך הדירה. ניסיתי לעצור אותו הוא היה בממדים שלו, גדול, היה שיכור. לא יכולתי כל כך להשתלט עליו. בסופו של דבר הוא המשיך לדחוף אותי, להושיט את הידיים לכיווני. הודעתי לו שהוא עצור לסירוב לעיכוב. הצלחתי להוריד אותו לכיוון הרצפה כדי לאזוק אותו...יד אחת נאזקה, כל זאת כאשר אנו נמצאים על הרצפה בלובי של הקומה..." (עמ' 26).

עם זאת, ובניגוד לגרסת השוטרת דניאל, ציין השוטר שושה שראה את הסימנים על פניו של הנאשם עם הגעתו למקום (7/ת).

על אף סתירה זו בין גרסתו של השוטר שושה לבין גרסתם של השוטרת דניאל והבן ד', אני סבור שאין מקום לייחס לד' את החבלה שנגרמה לנאשם. כפי שניתן לראות מת/2, אין מדובר בחבלה משמעותית, כי אם באודם בלבד בצד עין שמאל. אודם זה יכול היה להיגרם הן מהמאבק שהתנהל בין ד' לנאשם והן כתוצאה מהטיפול המשטרתי בנאשם, שכאמור התנגד למעצרו.

התרשמותי הייתה שד' עשה כל שיכול היה בנסיבות לא פשוטות על מנת להוציא את אביו השיכור מהדירה מצד אחד, ולקטין את הנזק שעלול להיגרם לשניהם כתוצאה מכך מהצד השני. בתוך כך אף אינני מוציא מכלל אפשרות את העובדה שבשלב מסוים גרר ד' את הנאשם, שאיננו אדם קטן גוף, גם מהרגליים, כפי שהעידה השוטרת דניאל, ואינני סבור שיש בכך כדי להשפיע על מידת האמון שיש לתת לעדותו. מסקנתי זו מבוססת הן על התרשמותי מכל שד' לא רצה להרע לנאשם, הן מהעובדה שמדובר בחלק האחרון של הגרירה - השלב בו כבר הגיעו השוטרים לדירה - והן מהעובדה שהפגיעה שנגרמה לנאשם בסופו של יום - חרף העובדה שהיה שיכור והתנגד להוצאתו מהדירה ובהמשך למעצרו - הייתה קלה ביותר.

לאור האמור, לא מצאתי שהעובדה שהנאשם נחבל בפניו אמורה להשפיע על התוצאה אליה הגעתי.

13. החלק השלישי של האירוע החל עם הגעת השוטרים למקום.

המתלוננת מתארת ש"הגיעו שוטרים ואז הגיעו עוד שוטרים כי לא יכלו להשתלט עליו" (עמ' 15)

השוטרת דניאל מתארת שברגע שהנאשם התבקש לשבת על כיסא הוא היה רגוע, אולם לא היה מספיק פיכח בכדי לדבר. "הוא דיבר עם עצמו, אמר זה משפחה. הוא דיבר על המשפחה שלו, אמר זה הילד שגידלתי ובסוף זה מה שהוא עושה לי" (עמ' 11 ש' 7-8), והוסיפה שלאחר שאמרה לו, בשפה הרוסית, שהוא צריך להתלוות לתחנה, החל הנאשם להתלהם ולנופף בידיו, והלך לכיוון הדירה על מנת להימנע מהגעה לתחנה (עמ' 9 ש' 5-6). בשלב זה אף הוציא הנאשם כסף מכיסו, שלאחר ספירתו בתחנת המשטרה התברר שמדובר היה בסכום של כ- 2700 ₪. מאחר שהשוטרת דניאל סברה שלא תוכל להשתלט על הנאשם, הזעיקה למקום סיוע.

מעבר לכך ציינה השוטרת שהנאשם לא היה מספיק פיכח בכדי לדבר.

הנאשם אישר ששלף את הכסף, כאשר לטענתו רצה להשאיר זאת בבית בשביל המתלוננת ובנו (עמ' 38). משהתבקש ליישב את חוסר ההיגיון שבדבריו, כאשר מצד אחד אשתו מזמינה לו משטרה ומצד שני הוא נותן לה כסף, השיב במלים: "אם אצל אדם יש בעיה עם הראש אז לא ניתן לתיקון" (עמ' 38 ש' 16) ובהמשך: "אני חושב שמשפחה זו משפחה" (ש' 23).

מתיאור השוטרת דניאל, המשתלב אף עם עדויותיהם של המתלוננת ושל ד' עולה בירור שהנאשם היה שיכור. יתכן שעובדה זו היא שהביאה את המאשימה למסקנה שאין מקום לייחס במקרה זה לנאשם עבירת איומים, חרף העובדה שד' העיד על כך שהוא איים להרוג אותו (עמ' 22 ש' 14).

מאותה סיבה ממש, דומני שלא היה מקום לייחס לנאשם את עבירת ההפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו, שכן ספק אם הנאשם אכן התכוון להפריע לשוטרים מלמלא את תפקידם או להכשילם בכך.

14. לאור האמור מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק בכל הנוגע לתקיפת המתלוננת וגרימת החבלות בידיה כמתואר בכתב האישום, למעט מתן מכת האגרוף בחדר האמבטיה; תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק בכל הנוגע לתקיפת הבן ד'; והיזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק.

בתוך כך מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירה של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, לאור הספק שנותר האם אכן התכוון הנאשם במעשיו להפריע לשוטרים במילוי תפקידם בשעה שהיה שיכור.

ניתנה היום, ט' אייר תשע"ח, 24 אפריל 2018, במעמד הצדדים

עמוד 10